

Uchwała nr 78/2023
Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu
z dnia 22 grudnia 2023 r.

w sprawie stwierdzenia nieważności części uchwały Rady Miejskiej Jeleniej Góry nr 706.LXXIII.2023
z dnia 22 listopada 2023 r. w sprawie opłaty uzdrowskiej, ustalenia wysokości stawek i zasad
jej poboru w drodze inkasa

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1325) oraz art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2023 r. poz. 40, z późn. zm.), Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu

stwierdza nieważność

§ 3 uchwały Rady Miejskiej Jeleniej Góry nr 706.LXXIII.2023 z dnia 22 listopada 2023 r. w sprawie opłaty uzdrowskiej, ustalenia wysokości stawek i zasad jej poboru w drodze inkasa — z powodu istotnego naruszenia art. 19 pkt 3 w związku z art. 17 ust. 1a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 70).

Uzasadnienie

Uchwała Rady Miejskiej Jeleniej Góry nr 706.LXXIII.2023 z dnia 22 listopada 2023 r. w sprawie opłaty uzdrowskiej, ustalenia wysokości stawek i zasad jej poboru w drodze inkasa wpłynęła do Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu w dniu 28 listopada 2023 roku.

Badaną uchwałą Rada Miejska Jeleniej Góry wprowadziła opłatę uzdrowską, określiła jej stawki, zarządziła pobór opłaty uzdrowskiej w drodze inkasa oraz określiła przysługujące inkasentom wynagrodzenie. W § 3 badanej uchwały Rada Miejska Jeleniej Góry postanowiła, że „Opłaty uzdrowskiej nie pobiera się od osób (dzieci), które nie ukończyły lat 7”.

Badając zgodność z prawem przedmiotowej uchwały, Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu zważyło, co następuje:

Stosownie do art. 17 ust. 1a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 70), zwanej dalej „u.p.o.l.”, rada gminy może wprowadzić opłatę uzdrowską. Opłatę uzdrowską pobiera się od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w celach zdrowotnych, turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych w miejscowościach znajdujących się na obszarach, którym nadano status uzdrowiska na zasadach określonych w ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowskim, uzdrowskach i obszarach ochrony uzdrowskiej oraz o gminach uzdrowskich — za każdą rozpoczętą dobę pobytu. Zgodnie z art. 19 u.p.o.l. rada gminy, w drodze uchwały, określa zasady ustalania i poboru oraz terminy płatności i wysokość stawek opłat określonych w ustawie, z tym że stawka opłaty uzdrowskiej nie może przekroczyć 5,40 zł dziennie (pkt 1 lit. d), a także może wprowadzać inne niż wymienione w ustawie zwolnienia przedmiotowe od opłat lokalnych (pkt 3). W art. 17 ust. 2 u.p.o.l. określony został zamknięty katalog zwolnień od opłaty uzdrowskiej o charakterze podmiotowym.

Rada Miejska Jeleniej Góry zwalniając od opłaty uzdrowskiej osoby (dzieci), które nie ukończyły lat 7 wprowadziła zwolnienie podmiotowe a nie przedmiotowe, naruszając tym samym art. 19 pkt 3 u.p.o.l. Rada określiła bowiem podmiot podlegający zwolnieniu od opłaty uzdrowskiej, do czego nie była upoważniona.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 23 października 2019 r. sygn. akt I SA/Gd 1058/19 stwierdził, iż „użyte w art. 19 pkt 3 u.p.o.l. sformułowanie »inne niż wymienione w ustawie zwolnienia przedmiotowe« przesądza o tym, że zwolnienie może dotyczyć tylko i wyłącznie przedmiotu opodatkowania. Zatem upoważnienie to może dotyczyć tylko i wyłącznie przedmiotu objętego opłatą, [...] bez możliwości identyfikacji konkretnego podatnika. [...] określone zwolnienie może dotyczyć wyłącznie przedmiotu, przy czym przedmiot ten winien być tak określony, żeby nie była możliwa identyfikacja konkretnego podatnika, a więc cechy przedmiotu muszą zostać tak w przepisie określone, żeby dotyczyły potencjalnie nieoznaczonego indywidualnego podatnika. Jest to o tyle trudne zadanie, że zwolnienie w każdym przypadku będzie w ostatecznym rozrachunku dotyczyło określonego podmiotu, dlatego że konstrukcja podatku obejmuje zarówno przedmiot, jak i podmiot podlegający opodatkowaniu.

W konsekwencji, nie ma też zwolnienia przedmiotowego, którego nie można przypisać określone podmiotowi. Utrudnienie to wymaga od rad gmin staranności w tworzeniu przepisów prawa miejscowego, przede wszystkim przy określaniu kryterium zwolnienia poprzez identyfikację przedmiotu, a nie podmiotu tego zwolnienia. W każdym przypadku, gdy bezpośrednio z ustanowionej normy wywieść można, kto podlega zwolnieniu, a nie tylko, jaki przedmiot obejmuje zwolnienie, zwolnieniu przypisać można charakter zwolnienia przedmiotowo-podmiotowego, a to w konsekwencji oznacza przekroczenie ustawowej delegacji do ustanawiania zwolnienia określonego w art. 19 pkt 3 u.p.o.l.”.

Niezależnie od powyższego Kolegium wskazuje konieczność doprecyzowania zapisu § 4 przedmiotowej uchwały w sposób zapewniający prawidłowe pobieranie opłaty zgodnie z art. 17 ust. 1 u.p.o.l..

Biorąc powyższe pod uwagę, Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu orzekło jak w sentencji uchwały.

Na niniejszą uchwałę Radzie Miejskiej Jeleniej Góry przysługuje skarga, którą wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, ul. Świętego Mikołaja 78/79, za pośrednictwem Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu, w terminie 30 dni od daty doręczenia uchwały.

Przewodnicząca Kolegium
Regionalnej Izby Obrachunkowej
we Wrocławiu

Lucyna Hanus